

UZASADNIENIE

Decyzją z 10 czerwca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. stwierdził, iż D. F. od 18 stycznia 2013 roku nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, tj. emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu, z tytułu zatrudnienia u płatnika składek Ł. G. prowadzącego pozarolniczą działalność gospodarczą pod firmą (...).

Decyzją z 23 sierpnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. stwierdził, iż S. K. (1) od 1 kwietnia 2013 roku nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, tj. emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu, z tytułu zatrudnienia u płatnika składek Ł. G. prowadzącego pozarolniczą działalność gospodarczą pod firmą (...).

Organ rentowy uznał, iż umowy o pracę zostały zawarte w celu obejścia prawa, co czyni je nieważnymi w myśl przepisu art. 58 § 1 k.c., nie były one w rzeczywistości realizowane, bowiem zawarte zostały dla pozorów. Zdaniem organu rentowego, zgłoszenie D. F. oraz S. K. (1) do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych przez płatnika składek miało na celu zapewnienie ubezpieczonym prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego i stanowiło jedyną przyczynę zawarcia umów o pracę.

W odwołaniach od powyższych decyzji D. F., S. K. (1) oraz Ł. G. nie zgodzili się ze stanowiskiem pozwanego, iż oświadczenia woli składające się na umowy o pracę złożyli dla pozorów. Podnieśli, iż zaistniała potrzeba zatrudnienia ubezpieczonych, świadczyli oni pracę, mieli przygotowanie zawodowe, znajomość branży ochroniarskiej, kilkuletnie doświadczenie w tej branży. D. F. pozyskała nowego kontrahenta, tj. Wspólnotę Mieszkaniową w R.. Pracodawca nie wiedział, iż w dniu podpisywania umowy o pracę była w ciąży. W wynagrodzenie ubezpieczonych wliczone były dojazdy do aktualnych i potencjalnych kontrahentów firmy, koszty służbowych połączeń telefonicznych, przesyłania korespondencji e-mailowej oraz zakupu potrzebnych materiałów eksploatacyjnych i biurowych, tj. papieru, tuszu do drukarki. Na zatrudnienie ubezpieczonych pozwoliły zyski uzyskane przez firmę w 2012 roku i w latach wcześniejszych

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie oraz podtrzymał argumentację zawartą w zaskarżonych decyzjach.

Sprawy z odwołań od powyższych decyzji zostały połączone celem wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. F. ukończyła studia wyższe zawodowe na Wydziale Administracji i Zarządzania w (...) w K. na kierunku administracja i uzyskała 26 czerwca 2003 roku tytuł licencjata.

Od 6 lipca 2004 roku do 13 sierpnia 2008 roku była zatrudniona w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., na stanowiskach referenta oraz starszego referenta. Następnie, do 17 stycznia 2009 roku jako pracownik biurowy w spółce cywilnej (...). B. i A. B.. W okresie od 1 listopada 2009 roku do 14 stycznia 2013 roku w (...) Sp. z o.o. w G., na stanowisku specjalisty ds. kadr.

W okresie od 18 stycznia 2012 roku do 17 lipca 2012 roku D. F. pobierała zasiłek chorobowy, od 18 lipca 2012 roku do 13 stycznia 2013 roku świadczenie rehabilitacyjne, przyznane na dalszy okres od 14 stycznia 2013 roku do 13 lipca 2013 roku.

Dowód: kserokopia dyplomu, świadectwa pracy w aktach osobowych w kopercie – k. 134, akta zasiłkowe ZUS.

S. K. (1) ma wykształcenie średnie, w 2005 roku ukończył liceum ogólnokształcące, nie posiada wyuczonego zawodu.

W okresie od 14 marca 2012 roku do 22 września 2012 roku był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. Sp. komandytowa we W., na stanowisku specjalisty ds. sprzedaży, w pełnym wymiarze czasu pracy. Zaświadczenie, wystawione przez specjalistę ds. płac, wskazuje, iż jego wynagrodzenie średnie brutto za okres zatrudnienia wyniosło kwotę 1.811,69 zł, tj. netto kwotę 1.333,47 zł. Umowa o pracę potwierdza, iż wynagrodzenie zasadnicze wynosiło kwotę 2.000 zł brutto wg 5 kategorii zaszeręgowania. W umowie o pracę nie zostały zawarte informacje o innych składnikach wynagrodzenia.

Dowód: kwestionariusz, świadectwo pracy w aktach osobowych w kopercie – k. 134, zaświadczenie o zarobkach, umowa o pracę w aktach osobowych w kopercie – k. 256.

Ł. G. od 15 sierpnia 2009 roku prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą pod firmą (...). Od kwietnia 2012 roku zmniejszył zatrudnienie z powyżej 80 osób do 7 osób. 5 spośród 7 osób zatrudnionych jest na podstawie umów zlecenia, na stanowiskach pracowników ochrony, w tym 4 osoby z wynagrodzeniem w kwocie 100 zł brutto miesięcznie, 1 osoba w kwocie 200 zł miesięcznie.

Dowód: protokół kontroli w teczce kontroli ZUS.

18 stycznia 2013 roku Ł. G. spisał z D. F. umowę o pracę na czas nieokreślony, od 18 stycznia 2013 roku, na stanowisku regionalnego przedstawiciela handlowego, w pełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 10.000 zł brutto. Jako miejsce wykonywania pracy strony w umowie o pracę wskazały G. oraz teren Polski. Strony spisały zakres obowiązków regionalnego przedstawiciela handlowego.

Dowód: umowa o pracę, zakres obowiązków w aktach osobowych w kopercie – k. 134.

D. F. przedłożyła Ł. G. zaświadczenie lekarskie z 24 stycznia 2013 roku o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy na stanowisku regionalnego przedstawiciela handlowego. Wypełniła kwestionariusz osobowy, w którym jako osobę, którą należy zawiadomić w razie wypadku wskazała S. K. (1), zam. w R., ul. (...) oraz oświadczenie dla celów obliczania miesięcznych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, w którym wskazała ten sam adres.

D. F. i Ł. G. podpisali kartę szkolenia wstępnego w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz umowę o zakazie konkurencji w czasie trwania stosunku pracy. Strony przedłożyły do akt sądowych listy płac.

Ł. G. jako płatnik składek zgłosił D. F. do ubezpieczeń społecznych od 18 stycznia 2013 roku, wypełniając 24 stycznia 2013 roku zgłoszenie.

Dowód: zaświadczenie lekarskie, kwestionariusz osobowy, oświadczenie, karta szkolenia, umowa o zakazie konkurencji, zgłoszenie w aktach osobowych w kopercie – k. 134, kserokopie list płac w teczce kontroli ZUS.

W chwili podpisywania umowy o pracę D. F. była w ciąży.

Okoliczność powyższa była znana stronom spisanej 18 stycznia 2013 roku umowy o pracę.

Od 20 marca 2013 roku D. F. była niezdolna do pracy w związku z ciążą. Niezdolność do pracy w związku z ciążą trwała do dnia porodu.

13 sierpnia 2013 roku D. F. urodziła syna B. S. K. (1).

Dowód: kserokopia karty przebiegu ciąży – k. 110 - 114, kserokopia odpisu skróconego aktu urodzenia – k. 109.

Ł. G. jako płatnik składek wypłacił D. F. wynagrodzenie za okres niezdolności do pracy od 20 marca 2013 roku do 21 kwietnia 2013 roku.

Dowód: pismo ZUS – k. 22 akt ubezpieczeniowych, protokół kontroli w teczce kontroli ZUS.

Decyzją z 15 maja 2013 roku pozwany odmówił D. F. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 22 kwietnia 2013 roku do 21 maja 2013 roku.

Dowód: kserokopia decyzji – k. 147.

20 lutego 2013 roku S. K. (1) zgłosił się do specjalisty chorób wewnętrznych (...) Sp. z o.o. w R. z bólem podudzia prawego, w okolicach kości strzałkowej, z bólem kości piszczelowych podczas ruchu.

Dowód: kserokopia dokumentacji lekarskiej w kopercie – k. 444.

1 kwietnia 2013 roku Ł. G. spisał ze S. K. (1) umowę o pracę na czas nieokreślony, od 1 kwietnia 2013 roku, na stanowisku specjalisty ds. sprzedaży, w pełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 8.000 zł brutto. Jako miejsce wykonywania pracy strony w umowie o pracę wskazały G., ul. (...). Strony spisały zakres obowiązków specjalisty ds. sprzedaży, podpisały kartę szkolenia wstępnego w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy, umowę o zakazie konkurencji w czasie trwania stosunku pracy. Strony przedłożyły do akt sądowych listy płac.

S. K. (1) przedłożył zaświadczenie lekarskie z 16 kwietnia 2013 roku o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy na stanowisku specjalisty ds. sprzedaży oraz wypełnił kwestionariusz osobowy, w którym jako osobę, którą należy zawiadomić w razie wypadku wskazał D. F., zam. w R., ul. (...) i oświadczenie dla celów obliczania miesięcznych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, w którym wskazała ten sam adres.

Ł. G. jako płatnik składek zgłosił S. K. (1) do ubezpieczeń społecznych od 1 kwietnia 2013 roku, wypełniając 16 kwietnia 2013 roku zgłoszenie.

Dowód: umowa o pracę, zakres obowiązków, zaświadczenie lekarskie, kwestionariusz osobowy, oświadczenie, karta szkolenia, umowa o zakazie konkurencji, zgłoszenie w aktach osobowych w kopercie – k. 134, kserokopie list płac w teczce kontroli ZUS.

3 kwietnia 2013 roku S. K. (1) poddał się badaniu dwukrotnego nakłucia guza, ze wskazaniem biopsji gruboigłowej. 10 kwietnia 2013 roku zgłosił się do specjalisty chirurga onkologa z powodu guza głowy kości strzałkowej prawej podudzia prawego. 18 kwietnia 2013 roku został operowany w Klinice (...) w W., gdzie wycięto diagnostycznie fragment guza kości strzałkowej prawej. 19 kwietnia 2013 roku został z kliniki wypisany.

Dowód: kserokopie notatek lekarskich – k. 376, 377, kserokopie badań przedmiotowych – k. 378, kserokopia karty informacyjnej – k. 427, kserokopia dokumentacji medycznej – k. 455 – 459.

Od 2 maja 2013 roku S. K. (1) był niezdolny do pracy z powodu choroby. Płatnik składek wypłacił wynagrodzenie za okres niezdolności do pracy od 2 maja 2013 roku do 3 czerwca 2013 roku.

Dowód: zaświadczenie płatnika składek, zwolnienia lekarskie w aktach zasiłkowych ZUS.

W okresie od 27 czerwca 2013 roku do 1 lipca 2013 roku S. K. (1) przebywał w Klinice (...), (...) w W.. 28 czerwca 2013 roku został operowany, gdzie wycięto głowę prawej kości strzałkowej z guzem.

Dowód: kserokopie badań przedmiotowych – k. 380, kserokopia karty informacyjnej – k. 382.

Decyzją z 30 sierpnia 2013 roku pozwany odmówił S. K. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od 4 czerwca 2013 roku do 3 sierpnia 2013 roku.

Dowód: decyzja w aktach zasiłkowych ZUS.

Ł. G. złożył zeznanie roczne PIT-36L za 2013 rok, w którym wykazał przychód z tytułu działalności gospodarczej w kwocie 126.011,17 zł, koszty z tytułu działalności gospodarczej w kwocie 132.971,81 zł oraz stratę w kwocie 6.960,64 zł.

Dowód: pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego – k. 483.

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach, w tym aktach ubezpieczeniowych, aktach osobowych. Nie były one kwestionowane przez strony, zatem również Sąd uznał je za wiarygodne. Dokumenty zgromadzone w aktach osobowych D. F. i S. K. (2) Sąd uznał za sporządzone wyłącznie na potrzeby wykreowania ich stosunków pracy. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka S. K. (1) przesłuchanego na okoliczność wykonywania przez D. F. pracy na rzecz (...) jako sprzecznym z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, któremu Sąd dał wiary. Świadek zeznał, iż wykonywała ona telefony, przygotowywała oferty, wysyłała maile. Wskazać jednakże należy, iż Sąd nie dał wiary pismom znajdującym się w aktach, a które stanowią mają e-maile wysyłane do kontrahentów firmy. Wskazać bowiem należy, iż dokumenty te nie posiadają cech charakterystycznych, jakie posiadają wydruki bezpośrednio z poczty elektronicznej. W szczególności, wydruki te nie zostały opatrzone datą wydruku, która generowana jest automatycznie przez system w momencie dokonania wydruku. Co więcej, na wydrukach tych nie ma bezpośredniego linku z adresem internetowym przedmiotowych e-maili, co również generowane jest automatycznie. Wskazać również należy, iż złożone pisma można bez zaawansowanej wiedzy komputerowej sporządzić samemu w zwykłym edytorze tekstu. Sąd uznał zeznania świadka H. O. zasadniczo za wiarygodne, jednakże nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Świadek mogła widywać D. F. w prowadzonym przez siebie biurze rachunkowym, bowiem spotykała się ona z Ł. G. w celu podpisywania dokumentów nawiązujących stosunek pracy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania D. F., S. K. (1) oraz Ł. G. należało oddalić.

Sporne między stronami było, czy między D. F. a Ł. G. oraz między S. K. (1) a Ł. G. został nawiązany stosunek pracy, a jeżeli tak to w jakim celu i czy tym samym D. F. i S. K. (1) podlegają z tego tytułu ubezpieczeniu społecznemu jako pracownicy.

Stosownie do treści art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2007r. Nr 11, poz. 74 ze zm.), obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. Ponadto, przepisy art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 tej ustawy wprowadzają obowiązek, w odniesieniu do pracowników, ubezpieczenia chorobowego i wypadkowego. Zgodnie z treścią art. 13 pkt 1 ustawy, obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne w okresach: pracownicy – od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania stosunku pracy.

Wskazać należy, iż pozorność czynności prawnej i zawarcie umowy w celu obejścia prawa, stanowią dwa różne pojęcia prawne. Inne są przesłanki nieważności bezwzględnej czynności prawnej dokonanej dla pozoru, aniżeli z powodu obejścia prawa.

Zgodnie z przepisem art. 83 § 1 zd. 1 k.c., oświadczenie woli złożone jest dla pozoru wtedy, gdy z góry powziętym zamiarem stron jest brak woli wywołania skutków prawnych, przy jednoczesnej chęci wprowadzenia innych osób w błąd co do rzekomego dokonania określonej czynności prawnej. Gdy pod pozorowaną czynnością nie kryje się inna czynność prawna, mamy do czynienia z tzw. pozornością zwykłą.

Jak wynika z treści art. 8 ust. 1 cytowanej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy, czyli zatrudnioną przez pracodawcę. Przyjęcie, że dochodzi do powstania stosunku pracy, niezależnie od tego, czy pracownik do pracy przystąpi, obalone jest przez ustalenie, że pomimo zawarcia umowy nie nastąpiło zatrudnienie pracownika. Dlatego w sytuacji, gdy po zawarciu umowy o pracę pracownik podejmie pracę i ją wykonuje, a pracodawca zgodzi się na to, nie można mówić o pozorności czynności prawnej, gdyż z tego wynika wniosek, że strony zawierając umowę nie miały zamiaru niewykonywania pracy przez pracownika.

Czynność prawna mająca na celu obejście ustawy polega natomiast na takim ukształtowaniu jej treści, które z punktu widzenia formalnego nie sprzeciwia się ustawie, ale w rzeczywistości zmierza do osiągnięcia celu, który jest przez nią zakazany (art. 58 k.c.).

Do nawiązania stosunku pracy dochodzi poprzez złożenie zgodnych oświadczeń woli przez pracodawcę i pracownika, niezależnie od jego podstawy prawnej – art. 11 k.p.

Zgodnie z art. 22 k.p., przez nawiązanie stosunku pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, w miejscu i w czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem. Celem zatem i zamiarem stron umowy o pracę winna być faktyczna realizacja treści stosunku pracy w granicach zakreślonych zawartą umową, przy czym oba te elementy wyznaczają: ze strony pracodawcy – realna potrzeba ekonomiczna i umiejętności pracownika, zaś ze strony pracownika – ekwiwalentność wynagrodzenia uzyskanego za świadczenie pracy (vide uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10.11.2005r. sygn. III AUa 2723/04).

Podkreślić też należy, że pojęcie obejścia prawa i pozorności są znaczeniowo bliskie i niejednokrotnie pokrywają się. Ma to miejsce w sytuacji, gdy konkretna czynność prawna została zawarta z naruszeniem przepisu art. 83 k.c., a jednocześnie w celu obejścia prawa.

Za pozorną umowę o pracę nie można uznać takiej umowy, która w rzeczywistości była wykonywana, tj. taką, w ramach której pracownik faktycznie świadczy na rzecz pracodawcy pracę dobrowolnie podporządkowaną. Na poparcie przedstawionej tu oceny prawnej wskazać należy na wyrok z dnia 28 lutego 2001r. wydany w sprawie II UK 244/00, w którym Sąd Najwyższy podał, że o fikcyjności umowy o pracę świadczy zamiar nawiązania stosunku ubezpieczenia społecznego bez rzeczywistego wykonywania tej umowy (wyrok SN z dnia 17 października 2006r., sygn. akt I UK 84/06, niepubl.). Podobnie w wyroku z dnia 13 czerwca 2006r., w sprawie II UK 202/05, Sąd Najwyższy wskazał, że nie jest istotne, czy strony zawierające umowę o pracę miały realny zamiar wzajemnego zobowiązania się przez pracownika do świadczenia pracy, a przez pracodawcę do zapewnienia pracy i wynagrodzenia za nią – lecz to, czy taki zamiar stron został w rzeczywistości zrealizowany.

Nie sposób także nie przyjąć, że zamiarem stron zawierających umowę o pracę jest również immanentnie związany z faktem bycia pracownikiem fakt objęcia obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. Wskazać jednak należy, że okoliczność ta nie może stanowić podstawy dla uznania umowy za nieważną. Zgodnie z powoływanym wyżej art. 58 k.c., podstawą dla stwierdzenia nieważności umowy o pracę może być uznanie jej za czynność prawną podjętą w celu obejścia ustawy. Czynnością podjętą w celu obejścia ustawy jest jednak tylko taka czynność, która zmierza do osiągnięcia skutku zakazanego przez prawo. Stąd też zawarcie umowy o pracę nawet tylko z tego powodu, żeby uzyskać świadczenia z ubezpieczenia społecznego nie może być zakwalifikowane jako obejście prawa. Naturalne, całkowicie zgodne z porządkiem prawnym i zasadami współżycia społecznego jest dążenie stron umowy o pracę do tego, aby pracownik z tytułu pracowniczego statusu uzyskiwał przewidziane w prawie o ubezpieczeniach społecznych prawa i świadczenia. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 5 października 2005r., w sprawie I UK 32/05, wskazał, że zawierając umowę o pracę strony kierują się różnymi motywami indywidualnymi (tak też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2005r., III UK 89/05, OSNP 2006/11-12/192). Sam fakt, iż zawierając umowę o pracę strony kierują się wyłącznie objęciem pracownika ubezpieczeniem społecznym nie może skutkować nieważnością takiej umowy. Jednakże, jak już zostało wskazane, umowa musi być realizowana.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd uznał, że D. F. oraz S. K. (1) nie wykazali, aby umowy o pracę faktycznie były wykonywane. Twierdzenia ubezpieczonych, odnoszące się do ekonomicznego sensu umowy, jak i miejsca pracy oraz obowiązków pracowniczych są niewiarygodne.

W przypadku umowy o pracę sens jej zawierania istnieje wówczas, gdy kumulatywnie są spełnione następujące warunki: pracodawcy jest potrzebne zatrudnienie pracownika, tzn. dysponuje on odpowiednią ilością zadań do zrealizowania przez pracownika w umownym czasie pracy, jest ono uzasadnione również ze strony ekonomicznej,

innymi słowy pracodawcę stać na wypłatę wynagrodzenia, zaś z zatrudnieniem łączy się polepszenie funkcjonowania pracodawcy, a nie jego znaczące zubożenie, poddające w wątpliwość sens prowadzonej działalności, pracodawca jest w stanie stworzyć pracownikowi miejsce pracy, pracownik jest w stanie wypełnić powierzone mu zadania, pracownik otrzyma wynagrodzenie, którego w znaczącej części nie skonsumują koszty związane z podjęciem zatrudnienia.

W ocenie Sądu, umowy zawarte między D. F. a Ł. G. oraz między S. K. (1) a Ł. G. nie spełniają wszystkich wskazanych wyżej cech. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdził, aby D. F. oraz S. K. (1) faktycznie wykonywali obowiązki wynikające z umów o pracę zawartych z Ł. G..

Przede wszystkim podkreślić należy, iż Ł. G. nie wykazał rzeczywistej potrzeby zatrudnienia D. F. na stanowisku regionalnego przedstawiciela handlowego oraz S. K. (1) na stanowisku specjalisty ds. sprzedaży. Jak zostało ustalone, Ł. G. od kwietnia 2012 roku zmniejszył zatrudnienie z powyżej 80 osób do 7 osób. 5 spośród 7 osób zatrudnionych jest na podstawie umów zlecenia, na stanowiskach pracowników ochrony, w tym 4 osoby z wynagrodzeniem w kwocie 100 zł brutto miesięcznie, 1 osoba w kwocie 200 zł miesięcznie. Jedynie z D. F., a następnie ze S. K. (1) Ł. G. spisał umowy o pracę, pozostałe osoby zatrudnione były w ramach umów cywilnoprawnych. W obu przypadkach zadeklarowana podstawa wymiaru składek była stosunkowo wysoka, mając na uwadze pozostałe osoby świadczące pracę, których podstawa wymiaru składek wynosiła 100 – 200 zł miesięcznie.

Brak jest ekonomicznego uzasadnienia dla zatrudnienia D. F., a następnie S. K. (1) z tak wysokimi wynagrodzeniami. Sytuacja ekonomiczna płatnika składek Ł. G. nie była dobra, skoro zdecydował się na drastyczne zmniejszenie zatrudnienia pracowników. Nadto, należy mieć na uwadze, iż za 2013 rok poniósł stratę z tytułu działalności gospodarczej w kwocie 6.960,64 zł, przy osiągnięciu przychodu w kwocie 126.011,17 zł oraz poniesieniu kosztów w kwocie 132.971,81 zł oraz

Sąd nie dał też wiary twierdzeniom stron, iż D. F., a następnie S. K. (1) rzeczywiście byli zainteresowani wykonywaniem pracy w ramach umów o pracę z Ł. G. i że pracę tę faktycznie wykonywali zgodnie z zawartymi umowami. Strony nie przedłożyły żadnego dowodu na potwierdzenie wykonywania pracy na rzecz Ł. G.. Wiarygodnym dowodem nie są przedstawione wydruki, bowiem jak już zostało wskazane, można je bez zaawansowanej wiedzy komputerowej sporządzić samemu w zwykłym edytorze tekstu. Ponadto wskazać należy, iż Ł. G. nie sprawował żadnego nadzoru nad pracą ubezpieczonych, zaś oni nie wykonywali pracy w miejscu wskazanym w umowach o pracę.

Sąd ustalił, iż D. F. w dniu podpisywania umowy o pracę była w ciąży. Sąd przyznaje, iż przepisy prawa pracy nie zakazują zatrudnienia kobiet w ciąży. Podkreślenia jednak wymaga, jak wynika z powyższych wywodów Sądu, nie była to też przyczyna, dla której Sąd odmówił uznania, iż pomiędzy D. F. a Ł. G. powstał od 18 stycznia 2013 roku stosunek pracy. Sąd w tej mierze zbadał rzeczywistą wolę stron w odniesieniu do istotnych elementów stosunku pracy, jak osobiste wykonywanie pracy przez D. F., jej podporządkowanie pracownicze, wynagrodzenie stanowiące ekwiwalent wykonanej pracy.

Sąd ustalił również, iż 20 lutego 2013 roku S. K. (1) zgłosił się do specjalisty chorób wewnętrznych z bólem podudzia prawego, w okolicach kości strzałkowej, z bólem kości piszczelowych podczas ruchu. 3 kwietnia 2013 poddał się badaniu dwukrotnego nakłucia guza, ze wskazaniem biopsji gruboigłowej, 10 kwietnia 2013 roku zgłosił się do specjalisty chirurga onkologa z powodu guza głowy kości strzałkowej prawej podudzia prawego, natomiast 18 kwietnia 2013 roku został operowany, zaś 19 kwietnia 2013 roku wypisany ze szpitala. W tym kontekście niezgodne z logiką i doświadczeniem życiowym jest, by 18 i 19 kwietnia 2013 roku ubezpieczony w imieniu pracodawcy wysyłał e-maile do kontrahentów (wydruki z 18 i 19 kwietnia 2013 roku – k. 310 – 322).

Sąd zważył, iż wątpliwym jest również fakt zatrudnienia D. F., a następnie S. K. (1) od razu na czas nieokreślony, bez sprawdzenia ich umiejętności praktycznych, chociażby w drodze umowy na okres próbny. Nadto, z doświadczenia życiowego wynika, iż pracodawca, zatrudniając nowego pracownika, nie tylko proponuje mu umowę na czas próbny, względnie określony, celem sprawdzenia jego umiejętności, ale również proponuje takiemu pracownikowi niższe wynagrodzenie. Sąd, mając na uwadze poniesioną za 2013 rok przez Ł. G. stratę z tytułu działalności gospodarczej w kwocie 6.960,64 zł uznał kwotę wynagrodzenia zaproponowaną D. F. w kwocie 10.000 zł brutto oraz S. K. (1) w

kwocie 8.000 zł brutto za wygórowane. Podkreślić przy tym należy, iż droga zawodowa S. K. (1) nie uzasadnia tak wysokiego wynagrodzenia. Nadto, gdyby praca D. F. i S. K. (1) była rzeczywiście niezbędna, to Ł. G. zatrudniłby w ich miejsce inną osobę.

W dalszej kolejności należy wskazać, iż oświadczenie dla celów podatkowych, karta szkolenia wstępnego w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy, listy płac, umowa o zakazie konkurencji są to dokumenty prywatne, a zatem ich moc dowodowa jest ograniczona. Zgodnie z przepisem art. 245 k.p.c. stanowią jedynie dowód tego, że osoba, która je podpisała złożyła oświadczenie danej treści. Nie są jednakże wystarczające dla ustalenia, że D. F., a następnie S. K. (1) rzeczywiście wykonywali zatrudnienie w ramach zawartych umów o pracę. Sąd zważył przy tym, iż ubezpieczeni legitymowali się zaświadczeniami lekarskimi o braku przeciwwskazań zdrowotnych do pracy na wskazanych tam stanowiskach, której to pracy, jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego, de facto nie wykonywali.

Należy także zauważyć, iż przed dniem spisania umów o pracę z D. F., a następnie ze S. K. (1) w (...) nie istniało stanowisko regionalnego przedstawiciela handlowego ani specjalisty ds. sprzedaży. Ł. G. zatrudnił tylko pracowników ochrony i to, jak zostało wskazane, w ramach umów cywilnoprawnych.

Sąd, w wyniku oceny materiału dowodowego ustalił, iż D. F., a następnie S. K. (1) rzeczywiście nie świadczyli pracy, zgodnie ze spisnymi umowami z Ł. G., nie realizowali obowiązków wynikających ze spornych umów o pracę. Gdyby ubezpieczeni wykonywali obowiązki pracownicze, byli niezbędni dla pracodawcy, to podczas ich nieobecności związanej z niezdolnością do pracy pracodawca poszukiwałby innej osoby – choćby do pracy na podstawie umowy na zastępstwo.

Analiza stanu faktycznego niniejszej sprawy prowadzi do wniosku, że w świetle zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, sporne umowy o pracę zawarte zostały nie w celu faktycznej realizacji wynikającego z treści stosunku pracy, a jedynie dla uzyskania przez D. F. i S. K. (1) świadczeń z ubezpieczenia społecznego. W konsekwencji, sporne umowy o pracę, zgodnie z art. 83 § 1 k.c., należy uznać za nieważne. Nie doprowadziły bowiem one do nawiązania stosunku pracy w rozumieniu art. 22 k.p. Nie zostały zatem spełnione ustawowe przesłanki objęcia D. F. i S. K. (1) obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym, wynikającym art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1 i 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. systemie ubezpieczeń społecznych.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z powołanymi wyżej przepisami, orzekł jak w pkt I wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł w punkcie II wyroku, na podstawie przepisów art. 108 § 1 k.p.c., art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., § 4 ust. 1, § 6 ust. 5 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), adekwatnie do nakładu pracy pełnomocnika oraz wkładu pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej rozstrzygnięcia, mając na uwadze charakter sprawy.

SSO Iwona Szczygłowska